

RADIŠANA UN EVANĢĒLIJS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 3:21, Ps. 104:29, 30; Jāņa 1:4; Rom. 5:6-11; Gal. 3:13; Mat. 27:46.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo, kā Ādamā visi mirst, tāpat arī Kristū visi tiks dzīvi darīti.” (1. Kor. 15:22).

Bībeles ziņojumā Ādams un Ieva tika radīti pēc Dieva līdzības, bez jebkādiem morāliem defektiem. Bet viņiem bija brīva griba, kas bija priekšnoteikums tam, lai viņi spētu mīlēt. Kad Ādams un Ieva sacēlās pret Dievu, viņi nonāca sātana varā (skat. Ebr. 2:14). Šī rīcība pakļāva arī visu pārējo pasauli ienaidnieka varai. Bet Jēzus nāca, lai iznīcinātu velna darbus (1. Jāņa 3:8) un atbrīvotu mūs no viņa varas. Viņš to izdarīja, nomirstot mūsu vietā un piedāvājot mums dzīvību. Pie krusta Jēzus kļuva par grēku mūsu dēļ (2. Kor. 5:21) un piedzīvoja atšķirtību no Tēva, ko bija radījis grēks. Ar Savu nāvi Jēzus atjaunoja attiecības starp Dievu un cilvēci, ko bija iznīcinājis Ādama un Ievas grēks.

Visi šie punkti ir loģiski saistīti ar radišanas stāstu. Radišana nonāk atkal redzeslokā tad, kad tiek likts lietā Dieva Radītāja spēks radīt jaunu sirdi Viņa bērnos (2. Kor. 5:17), atjaunojot Dieva līdzību mūsos un atjaunojot mūsu attiecības ar Viņu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. martā!

ŽĒLASTĪBA ĒDENĒ

Kā mēs visi labi zinām, pirmie cilvēki, pilnīgas būtnes, kas bija radītas pēc „Dieva līdzības”, krita grēkā, kas atnesa nāvi. Viņi bija brīdināti, un viņi saprata to, kas viņiem bija pateikts. Ieva pat atkārtoja čūskai, ko Dievs bija teicis. Tomēr viņi tik un tā grēkoja. Reizēm arī mēs, līdzīgi Ievai, tiekam ievesti grēkā ar viltu. Lai gan citreiz mēs grēkojam ar nodomu, līdzīgi Ādamam. Jebkurā gadījumā, mēs esam grēcinieki, kas vainīgi Dieva likuma pārkāpšanā.

Izlasi 1. Moz. 3:9-15. Kā Dievs reaģēja uz Ādama un Ievas grēku? _____

Dievs veica izmeklēšanu, pat „izmeklēšanas tiesu”. Tās mērķis nebija, lai Dievs varētu uzzināt faktus. Viņš tos jau zināja. Mērķis bija dot pārīm iespēju uzņemties atbildību par savu rīcību, kas ir pirmais solis uz nožēlu un atjaunošanu. Dievs jautāja viņiem, kas noticis, un viņi atzinās, lai gan negribīgi. Kaut arī viņi bija vainīgi un kaut arī viņu grēks bija atnesis tūlītējas sekas – pirmais evaņģēlija apsolījums viņiem tika dots jau Ēdenē (skat. 6. tēmu).

Izlasi 1. Moz. 3:21. Kāds žēlastības darbs vēl šeit atklāts? _____

Nāve ienāca visnegaidītākajā veidā. Tā vietā, lai nekavējoties nomirtu Ādams un Ieva, nomira viens no dzīvniekiem. Iedomājies, kādas bija Ādama sajūtas, kad nomira dzīvnieks, varbūt pat viņa vietā kā upuris! Tā bija pirmā reize, kad Ādams bija sastapies ar nāvi, un tas noteikti sagādāja viņam milzīgas garīgas sāpes. Tad dzīvnieks tika nodirāts, un no ādām izgatavoja apģērbu. Ādas tika apliktas Ādama ķermenim, lai aplātu viņa kailumu. Vienmēr, kad viņš to uzlūkoja vai sajuta, viņam prātā atausa tas, ko viņš bija izdarījis un ko viņš bija zaudējis. Vēl svarīgāk, tas bija atgādinājums par Dieva žēlastību.

Nav šaubu, ka mums visiem vajadzētu ļoti novērtēt (lai neteiktu vairāk) Dieva žēlastību mūsu dzīvē. Labākais veids, kā atklāt to, ka mēs to vērtējam, ir parādīt žēlastību citiem. Kam tu varētu parādīt žēlastību tūlīt pat (kaut arī tas cilvēks to nebūtu pelnījis)? _____

GRĒKS UN NĀVE

1. Moz. 3:19 Ādams uzzina, ka nāvē viņš atgrieziesies atpakaļ pišļos, no kā viņš tika radīts. Ievēro – mēs nekļūstam atkal par pērtiķiem, jo mēs neesam radušies no pērtiķiem. Mēs esam veidoti no pišļiem, un pēc nāves mēs atgriežamies pišļos.

Izlasi 1. Moz. 2:7, Ps. 104:29, 30, Jāņa 1:4, Ap. d. 17:24, 25. Kāda nozīme šiem pantiem ir mūsu dzīvē? Kā šai patiesībai vajadzētu ietekmēt mūsu dzīvesveidu? _____

Dzīvība ir apbrīnas vērts fenomens. Mēs visi esam pazīstami ar dzīvību, un tomēr tajā vēl joprojām ir daudz noslēpumainā. Mēs varam censties izpētīt dzīvu organismu, bet galu galā neatradīsim tajā neko vairāk, kā tikai dažāda veida atomus un molekulas. Mēs varam savākt molekulas vienā traukā un karsēt, iedarboties uz tām ar elektrību vai izmēģināt daudzus citus eksperimentus, bet mēs nevarēsim iegūt dzīvību. Dzīvā ķermenī vai dzīvā šūnā nav neviena veidojuma, ko sauc par „dzīvību”. Dzīvība ir visas dzīvās sistēmas raksturīga iezīme, nevis veidojums, ko varētu izņemt no šūnas.

No otras puses, mēs labi zinām, kā izraisīt nāvi. Mēs esam izgudrojuši daudzus veidus, kā nogalināt dzīvus radījumus. Dažas no šīm metodēm atklāj pārsteidzoša veidā mūsu grēcīgo siržu vardarbību un ļaunumu. Nāvi mēs protam radīt, bet dzīvības radīšana nav mūsu spēkos. Tikai Dievs ir spējīgs radīt dzīvus organismus. Zinātnieki ir mēģinājuši radīt dzīvību, domādami, ka, ja viņi to varētu izdarīt, tad atrastos attaisnojums, kāpēc neticēt Dievam. Līdz šim visas tamlīdzīgas pūles ir cietušas neveiksmi.

Izlasi Jes. 59:2. Kā grēks ietekmē mūsu attiecības ar dzīvības Devēju? _____

Ja dzīvība nāk tikai no Dieva, tad atšķirtība no Dieva nošķir mūs no dzīvības avota. Neizbēgams rezultāts atšķirtībai no Dieva ir nāve. Pat ja kāds dzīvo 969 gadus, kā Metuzāls, stāsts vēl joprojām beidzas ar „un viņš nomira”. Grēks savā būtībā rada atšķirtību no dzīvības, un rezultāts ir nāve.

KAD MĒS VĒL BIJĀM GRĒCINIEKI...

Visā Bībelē mēs atrodam, ka Dieva reakcija uz cilvēka grēcīgumu ir glābjoša pēc savas būtības, un to motivē īsta, nesavtīga mīlestība. Tas būtu absolūti taisnīgi, ja Viņš būtu nodevis Ādamu un Ievu sātana iznīcinošajai varai. Galu galā, viņi bija izdarījuši savu izvēli. Bet Dievs zināja, ka Ādams un Ieva līdz galam nesaprata, ko viņi bija izdarījuši, un Viņš nolēma dot viņiem iespēju būt labāk informētiem, lai varētu izvēlēties vēlreiz.

Izlasi Rom. 5:6-11. Kā šie panti palīdz mums saprast, kas ir Dieva žēlastība? _____

Kad kāds mums ir izdarījis pāri, mums patīk būt aizvainotiem, pirms mēs atkal atjaunojam labās attiecības ar savu pāridarītāju. Protams, aizvainošanās šajos apstākļos ir piemērota. Pilnīga sabojātu attiecību dziedināšana ietver sāpju izteikšanu un atbildības uzņemšanos par nepareizo rīcību. Bet Dievs negaida, kad mēs lūgšim piedošanu. Viņš uzņemas iniciatīvu. Lai gan mēs vēl esam grēcinieki, Viņš ir nomiris mūsu labā. Šeit brīnišķīgi atklājas dievišķā mīlestība.

Kāda ir mūsu izturēšanās salīdzinājuma ar Dieva izturēšanos? Cik bieži mēs esam aizvainoti un dusmīgi un gribam atriebties, nevis cenšamies atjaunot attiecības? Mums vajadzētu būt bezgala pateicīgiem, ka Dievs neizturas tādā veidā pret mums.

Dieva izturēšanās pret grēciniekiem parāda, kāda ir mīlestības patiesā nozīme. Tā nav tikai jūtas, bet principiāla izturēšanās, kur tiek pieliktas visas pūles, lai samierinātu pāridarītāju ar to, kam ir izdarīts pāri, un atjaunotu attiecības. Dieva rīcība ar Ādamu un Ievu ir ilustrācija tam, kā Viņš attiecas pret mūsu grēku.

„Golgātas ainas izraisa visdziļākās jūtas. Ir piedodams, ja par šo tematu tiek parādīta sajūsma. Mūsu domas un iztēle nekad nespēs pilnīgi aptvert, ka tik augstu stāvošajam, tik svētajam Kristum vajadzēja ciest šādu mokpilnu nāvi, nesot pasaules grēku smago nastu. Mēs nevaram izdibināt šādas pārsteidzošas mīlestības garumu, platumu, dziļumu un augstumu.” Elena Vaita „Liecības draudzei”, 2. sēj., 213. lpp. Varbūt mēs nevaram izdibināt šo mīlestību, bet kāpēc ir svarīgi tomēr censties to darīt? _____

VIETNIEKS, KAS NES GRĒKU

„Kristus ir mūs atpircis no bauslības lāsta, mūsu labā kļūdams par lāstu, jo ir rakstīts: nolādēts ir ikkatrs, kas karājas pie koka.” (Gal. 3:13). Pārdomā pārsteidzošo šajā pantā, paturot prātā Kristus dievišķumu. Ko tas mums stāsta par to, ko Dievs bija labprātīgs darīt, lai mūs glābtu? Vēl vairāk, ko tas mums stāsta par to, cik traģiski ir, ja kāds nepieņem, ko Kristus mūsu labā ir izdarījis? _____

Uzņemoties uz Sevi mūsu grēku vainu un nomirstot atšķirtībā no Dieva, Jēzus piepildīja apsolījumu, kas sākotnēji tika izteikts Ēdenes dārzā – sievas sēkla satrieks čūskai galvu. Viņa upuris padarīja iespējamu izlīdzināšanu starp Dievu un cilvēces ģimeni, un galu galā viss beigsies ar pilnīgu ļaunuma izskaušanu no Universa. (Ebr. 2:14, Atkl. 20:14).

Paturot prātā Gal. 3:13, izlasi Mat. 27:46. Ko Jēzus vārdi stāsta par Viņa piedzīvoto krusta notikumos? _____

Pie krusta Kristus uzņēmās grēka lāstu mūsu labā. Tas izmainīja Viņa stāvokli Tēva priekšā. Upura jērs, ko lika uz altāra, kļuva par aizvietotāju grēcinieka nāvei. Arī tad, kad Kristus piekrita krustam, Viņa stāvoklis Tēva priekšā izmainījās. Būdam atšķirts no Tēva klātbūtnes, Viņš izjuta lāstu, ko bija izraisījis mūsu grēks. Citiem vārdiem, Jēzus, kas bija bijis viens ar Tēvu kopš mūžīgiem laikiem, piedzīvoja atšķirtību no Viņa, ko Elena Vaita sauca par „dievišķo spēku atņemšanu”. Elena Vaita „Manuscript 93”, 1899. g. Lai arī cik grūti ir pilnībā saprast, kas notika, mēs zinām pietiekami daudz, lai saprastu, ka par mūsu glābšanu ir samaksāts ārkārtīgi daudz.

JAUNS RADĪJUMS

Lielās evaņģēlija vēsts centrā ir Jēzus aizvietojošā nāve. Viņš uzņēmās uz Sevi mūsu grēkus, iznesdams sevī sodu, kas citādāk taisnīgi pienāktos mums. Kā jau redzējām, visa ideja par Kristu kā mūsu Vietnieku, kas mirst par pasaules grēkiem, ir nesaraucjami saistīta ar radīšanas stāstu. Kristus nāca, lai iznīcinātu nāvi, kas ir svešs iebrucējs Dieva radībā. Ja evolūcijas teorija būtu Dieva izredzētais veids cilvēka radīšanai, tad tas nozīmētu, ka nāve ir Dieva sākotnējais plāns cilvēcei, nevis novirze no pareizā ceļa un ienaidnieks. Patiešām, nāvei būtu svarīga loma Dieva radīšanas metodē. Tāpēc nav brīnums, ka kristiešiem ir jāatmet doma par to, ka teisitiskā evolūcija varētu būt pastāvēt spējīgs variants radīšanas stāsta izpratnē.

1. Moz. grāmatas radīšanas stāsts, kaut arī tas ir svarīgs, lai mēs saprastu Kristus nāvi mūsu labā, palīdz mums saprast vēl kādu glābšanas plāna aspektu – tas ir, Dieva radīšanas darbu mūsos, darot mūs par Viņa svētuma mantiniekiem.

Izlasī Ps. 51:10, Ec. 36:26, 27, Kol. 3:10 un 2. Kor. 5:17. Kādi apsolījumi mums šeit ir doti, kas ir saistīti ar Dieva Radītāja koncepciju, kā tas ir atklāts 1. Moz. 1. un 2. nodaļā?

Jaunu sirdi radīt var tikai Dievs. Mēs nevaram to izdarīt paši, bet mums ir jābūt atkarīgiem no tā paša Radītāja, kas izveidoja pasauli un radīja mūsu pirmos vecākus. Dāvids atzina savu vajadzību un lūdza Dievu atrisināt problēmu ar radīšanas aktu.

Patiešām, cilvēks „Kristū” ir jauns radījums. Vecajam domāšanas veidam ir jāpazūd un tā vietā jārodas no jauna radītam domāšanas veidam. Jaunais prāts ir radīts labiem darbiem, saskaņā ar Dieva gribu. Šāda veida radīšana ir pārdabisks process, ko pavada Svētā Gara spēks. Dieva radošais spēks, kā tas atklājas sākotnējā radīšanā, dod mums uzticību, ka Dieva radošais spēks spēj izmainīt dzīvi un atjaunot attiecības ar Viņu.

Kā tu esi piedzīvojis, ko nozīmē būt jaunam radījumam Kristū? Ko tas nozīmē praktiskā ziņā ikdienā? Kas ir tas, kas ir izmainījis to cilvēku dzīves, kas to ir piedzīvojuši?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Noslēpumainās lietas visas pieder tam Kungam, mūsu Dievam, bet atklātās lietas ir darītas zināmas mums un mūsu bērniem; tās domātas mūžībai, un lai mēs pildītu visus šīs bauslības vārdus.’ (5. Moz. 29:29) Kā tieši Dievs veica radišanas darbu, to Viņš cilvēkiem nekur nav pateicis. Cilvēciskā gudrība nespēj izdibināt Visaugstākā noslēpumus. Dieva radišanas spēks ir tikpat neaptverams kā Viņa būtība.” Elena Vaita „Sentēvi un pravieši”, 113. lpp.

„Šajā biežajā tumsā bija apslēpta Kunga klātbūtne. Viņš dara tumsību sev par telti un apslēpj savu godību no cilvēku acīm. Pie krusta nonāca Dievs un Viņa svētie eņģeļi. Tēvs bija kopā ar savu Dēlu, bet šī klātbūtne nebija atklāta. Ja Dieva godība kļūtu redzama bez padebeša, tad ikviens cilvēks, kas vēroja notiekošo, aizietu bojā. Turklāt šajā briesmīgajā stundā Kristus nevarēja saņemt mierinājumu no Tēva klātbūtnes. Viņš mina viņa spaidu viens pats, un neviens no cilvēkiem nebija kopā ar Viņu.” Elena Vaita „Laikmeta ilgas”, 753., 754. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā evaņģēlijs ir saistīts ar radišanas stāstu? Kādi īpaši 1. Moz. 1.-3. nodaļu aspekti ir evaņģēlija pamatā? Kā stāsts par Jēzu ir balstīts uz 1. Mozus grāmatas vēsturisko ticamību? Kā būtu iespējams izstāstīt stāstu par Jēzu, ja nebūtu Ādama un Ievas?

2. Bībele apgalvo, ka radišana tika paveikta pārdabiskos procesos, kas nav saprotams zinātnei, bet ko var uzzināt tikai īpašā atklāsmē. Tāpēc domstarpības starp Bibliem un zinātni nav pārsteigums. Kāpēc tad ir nepareizi gaidīt, lai zinātne būtu spējīga izskaidrot visus Dieva radišanas darbus?

3. Kāda saikne pastāv starp evaņģēliju, radišanu un tiesu, kā tas ir norādīts Atkl. 14:6, 7?

4. Kristietības kritiķi bieži apgalvo, ka Jēzus zināja iepriekš – lai gan Viņš mirst, Viņš celsies augšā dzīvībai. Tāpēc, viņi jautā, kas tur liels, ka Viņš nomira, ja jau Viņš zināja, ka tas būs tikai uz laiku? Kā Mat. 27:4, kopā ar augstāk citēto rindkopu no „Laikmetu ilgam”, palīdz atbildēt uz šo iebildumu?